

De voetstappen van Abrahams geloof

Hans van de Lagemaat

Abraham en de opstanding

Wat hebben het leven van Abraham en de opstanding der doden met elkaar te maken? Zo op het eerste gezicht niets. Maar als we Schrift met Schrift vergelijken vinden we juist in Abraham rijke lessen aangaande de opstanding, heen wijzend naar Christus.

Zijn worsteling

Een van de eerste dingen die we van Abraham, toen nog Abram, lezen dat zijn huisvrouw onvruchtbaar was en geen kind had. (Gen. 12:30). Dat moet Abrahams geloof dan ook aardig op de proef hebben gesteld als God, Die hij toen nog maar nauwelijks kende hem een rijk nageslacht beloofde.

'En Ik zal u tot een groot volk maken.' (Gen. 12:2).

Abraham gehoorzaamde aan Gods gebod om zijn land te verlaten en naar het beloofde land te trekken. Maar wat betreft deze belofte dat hij tot een groot volk gemaakt zou worden moet een grote worsteling geweest zijn voor de aartsvader. Geen kinderen en wel een onvruchtbare vrouw te hebben, en toch een groot nageslacht te zullen krijgen? Dat lijkt haast onmogelijk.

De belofte herhaald

Dat Abraham inderdaad een groot nageslacht zou krijgen wordt diverse malen herhaald. De tweede keer in vers 7.

'Aan uw zaad zal ik dit land geven.'

Het land wordt niet alleen aan hem beloofd, maar ook aan zijn zaad, dat er toen nog helemaal niet was. In Genesis 3:15 lezen we hetzelfde. En hoe talrijk dat zaad zou zijn volgt in het vers erna:

'En Ik zal uw zaad stellen als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zal kunnen tellen, zal ook uw zaad geteld worden.'

De eerste keer dat God Zijn grote beloftes tot Abraham sprak lezen we van zijn gehoorzaamheid. In de twee keren daarop bouwde hij in antwoord een altaar. (Gen. 12:7; 13:18). Hij aanbad de Heere.

De vierde keer dat God met Zijn belofte tot Abraham komt is een hele belangrijke. Jaren had Abraham gewacht op de vervulling. En kennelijk was het een worsteling voor hem.

'Vrees niet Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot.' (Gen. 15:1).

En dan zien we Abraham bijna oneerbiedig in discussie gaan met God. Hoe kunt U spreken van een Loon? U heeft me meermalen een zaad beloofd, maar Ik heb nog steeds geen kinderen. Ik ben oud, en mijn vrouw is nog steeds onvruchtbaar. Wat wilt U? Ik zal als een kinderloze man sterven. En Eliëzer, mijn knecht, uit Damaskus, die zal alles erven.

We kunnen Abraham toch wel begrijpen? We zullen hebben in deze moeilijke fase van zijn leven toch niet veroordelen? Het was voor hem toch ondoorgrondelijk? Hoe zou God Zijn beloftes gaan waarmaken?

Maar hier is een van die vele voorbeelden uit de Bijbel die die aloude uitspraak toelichten; 's mensen verlegenheid, is Gods gelegenheid. Gods antwoord was duidelijk.

'Deze zal uw erfgenaam niet zijn; maar die uit uw lijf voortkomen zal, die zal uw erfgenaam zijn. Toen leidde Hij hem uit naar buiten, en zei: Zie nu op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt; en Hij zei tot hem: Zo zal uw zaad zijn.'

Gerechvaardigd door het geloof....

En met deze woorden is alle twijfel uit Abrahams hart verdwenen. Hier lezen we die bekende woorden.

'En hij geloofde in de HEER; en Hij rekende het Hem tot gerechtigheid.'

Jaren van worsteling met Gods Woord lagen achter hem. Ook nu had hij nog geen enkel zicht op de vervulling. Maar hij geloofde in de HEERE.

Paulus gebruikt deze episode in Abrahams leven om aan de Romeinen heel belangrijk onderwijs te geven: Rechvaardiging door het geloof en niet uit de werken. We hebben hier niet de ruimte om heel Romeinen 4 aan te halen en uit te leggen, dus we zullen ons tot de hoofdlijn beperken. In vers 3 haalt Paulus Genesis 15 aan.

'En Abraham geloofde God, en het is hem gerekend tot rechtvaardigheid.'

In de volgende verzen bewijst Paulus dat het dus Abrahams geloof is en niet zijn werken zijn die hem rechtvaardig maken voor God. Zijn geloof alleen al was een wonder. Dat ademt het hele hoofdstuk. Een wonder en een worsteling. Het wonder zit hem in vers 17. Hij heeft geloofd in een God,

'Die de doden levend maakt, en de dingen roept, die niet zijn, alsof zij waren.'

De worsteling in vers 18. Hij geloofde tegen hoop op hoop. Zijn eigen lichaam was al verstorven. Zijn vrouw was altijd al onvruchtbaar geweest. Maar tegen hoop op hoop geloofde hij in de beloftenissen Gods.

'En ten volle verzekerd zijnde, dat hetgeen beloofd was, Hij ook machtig was te doen. Daarom is het hem ook tot rechtvaardigheid gerekend.' (vs. 21, 22).

....niet alleen Abraham, maar ook wij.

Dit was niet alleen om Abraham geschreven, dat is duidelijk. De God van Abraham is nog steeds dezelfde God. Het is ook om ons geschreven. Wie is ons?

'Die geloven in Hem, Die Jezus uit de doden opgewekt heeft. Die overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.' (vs. 24,25).

Voor ons is er ook geen rechtvaardiging uit onze werken. Want dat zijn dode werken. Onze enige rechtvaardiging ligt in het werk van de Heere Jezus Christus. In Zijn dood en opstanding. En dat is niet minder wonderlijk dan dat God zijn beloftes aan Abraham gaat waarmaken.

Geloof tegenover ongelooft

Maar zover is het nog niet. Hoewel God Zijn belofte nog een keer herhaalt (Gen. 15:18) lezen we in Genesis 16:1.

'Doch Sarai, Abrams huisvrouw, baarde hem niet.'

En dan slaat het redeneren toe. Redeneren in ongelooft.

'Zo zei Sarai tot Abram: Zie toch, de HEERE heeft mij toegesloten, dat ik niet bare; ga toch in tot mijn dienstmaagd, misschien zal ik uit haar gebouwd worde. En Abram hoorde naar de stem van Sarai.' (Gen. 16:2).

Let wel. Het was de stem van Sarai. En niet van God. Het zal allemaal best goed bedoeld zijn, maar het was het vlees. Deed deze handelwijze Abrahams rechtvaardiging te niet?

Nee, maar deze zonde van ongelof had wel grote gevolgen in zijn verdere leven, en voor dat van zijn beloofde nageslacht. Hagar baarde hem een zoon, Ismaël. En we weten allemaal welk een kruis deze zoon in zijn huisgezin is geworden, en hoe de nageslachten van Ismaël en Izak elkaar hebben tegen gestaan.

Abrahams geloof beproefd

Uiteindelijk maakt God zijn belofte aan Abraham waar. Op honderdjarige leeftijd krijgt hij een zoon. Izak. Maar als Izak groot geworden is volgt er wel een hele zware beproeving voor Abraham. Hij moet hem als een brandoffer op de berg Moria gaan offeren. Waarom deze beproeving? Waarom doet God dit? Dit doet Hij toch niet zo maar?

Misschien ligt het antwoord in wat we boven hebben gezien. Abraham werd gerechtvaardigd door het geloof. Hij geloofde in de HEERE toen Hij hem zei dat hij een talrijk nageslacht zou krijgen. Maar daarna zien we dat Abraham die belofte zelf waar wil gaan maken door een kind te verwekken bij Hagar, de dienstmaagd van Sara. Dat was geen geloof! Dat was bruto ongelof. Dus Abraham geloofde God. Dat lijkt geen twijfel. Maar zijn daden weerspreken dit. En nu beproeft God hem. Hij kan uit zijn werken, zijn daden gaan laten zien dat hij God waarlijk gelooft.

Hier ligt ook de oplossing van die schijnbare tegenspraak tussen Jakobus en Paulus. In Jakobus 2:24 staat:

'Ziet gij dan nu, dat een mens uit de werken gerechtvaardigd wordt, en niet alleen uit het geloof?'

Maar lees het voorgaande, en u zult zien dat Jakobus hier duidelijk verwijst naar de gebeurtenissen uit Genesis 22.

Opnieuw de opstanding

Ook daar hebben we een directe relatie met de opstanding. Abraham gaat naar Moria. Hij heeft de intentie om Izak te offeren. En zonder enige twijfel zou hij het gedaan hebben als God hem er niet van had weerhouden. (Gen. 22:10-12). En hoe mooi schittert hier Abrahams geloof in een God Die de doden levend maakt. Het bewijs daarvoor zijn we nu niet in Romeinen 4, maar in Hebrëen 11.

'Door het geloof heeft Abraham, als hij verzocht werd, Izaak geofferd, en hij, die de beloften ontvangen had, heeft zijn eniggeborene geofferd, (tot wie gezegd was: In Izaak zal uw zaad genoemd worden) overleggende, dat God machtig was, hem ook uit de doden te verwekken, waaruit hij hem ook bij gelijkenis wedergekregen heeft.'

Ook dit is niet alleen om Abraham geschreven. Maar ook om ons. Hij is een uit die grote wolk van getuigen die wij rondom ons hebben liggen (Heb. 12:1).

'Laat ons afleggen alle last, en de zonde, die ons lichtlijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is, ziende" niet op onszelf, niet op onze eigen werken, maar "op de overste Leidsman en Voleinder van het geloof, Jezus, Die, voor de vreugde, die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen, en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God.' (Heb. 12:1,2).